

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

*De bron-*trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

*Bruiden-*kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

*De Boonsboro Inn-*trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb

bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

Wederhelft

Fluweel

Verlossing

Beloofte

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Belofte

Deel 28 in de *Eve Dallas*-serie

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0216-3

ISBN 978-94-023-2234-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Promises in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Arcangel

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2009 by Nora Roberts

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De liefde zelf lokt bijna alle pech van de wereld naar vrouwen toe
-Willa Cather

Verwant, maar allesbehalve verwend
-William Shakespeare

Proloog

Toen ze de 'link beantwoordde, was ze eigenlijk al dood. Ze had geen twijfels over degene aan de lijn of de urgentie van het verzoek. Sterker nog, ze was blij en opgewonden toen ze haar plannen om vroeg naar bed te gaan omgooide. Ze kleeedde zich snel aan, met sierlijke en efficiënte bewegingen, en ze pakte alles wat ze nodig had.

Ze liep door haar mooie appartement, gaf opdracht om het licht te dimmen en dacht eraan om de kleine droidkitten, die haar minnaar haar had gegeven om haar gezelschap te houden, op de slaapstand te zetten.

Ze had hem Sachmo genoemd.

Hij miauwde, knipperde met zijn felgroene ogen en rolde zich tot een bal op. Ze streelde teder over zijn gladde witte vacht.

'Ik ben zo terug,' mompelde ze, een belofte waarvan ze niet wist dat ze hem zou verbreken.

Ze keek door het appartement toen ze de deur opendeed en glimlachte naar het spectaculaire boeket bloeiende rozen dat op de tafel naast het venster aan de straatkant stond. En ze dacht aan Li.

Ze sloot haar deur voor de laatste keer af.

Ze nam de trap, wat een diep ingewortelde gewoonte was. Ze was een slanke, atletisch gebouwde vrouw met donkerblauwe ogen. Haar blonde haar hing over haar schouders, een geopend gordijn voor een heel mooi gezicht. Ze was drieëndertig, blij met haar leven en begon verliefd te worden op een man die haar kittens en rozen gaf.

Ze zag New York, dit leven en deze man als een nieuw hoofdstuk, en ze vond het fijn om er doorheen te wandelen en op iedere pagina iets nieuws te ontdekken.

Ze zette die gedachte uit haar hoofd en concentreerde zich op de

plek waar ze naartoe moest gaan en op wat ze moest doen. Nog geen tien minuten na het 'linkgesprek jogde ze de tweede trap af en liep ze de hoek om naar de volgende trap.

Ze had een fractie van een seconde de tijd om de beweging te registreren toen haar moordenaar tevoorschijn kwam. En nog een om verrast te zijn toen ze het gezicht herkende. Maar niet genoeg, net niet genoeg om iets te zeggen voordat de stunner haar in haar bovenlichaam raakte en ze op de grond viel.

Er ging een schok door haar heen toen ze bij haar positieven kwam. Haar huid brandde en ze bloedde. Het donker werd ineens licht. Door de stun was haar lichaam verdoofd en nutteloos, maar haar geest was heel helder. In het verlamde omhulsel probeerde ze zich te verzetten. Ze keek in de ogen van haar moordenaar. In de ogen van iemand met wie ze bevriend was.

‘Waarom?’ De vraag klonk zwak, maar hij moest worden gesteld. Er moest een antwoord zijn. Er was altijd een antwoord.

Ze kende het antwoord toen ze doodging, in de kelder, vijf verdiepingen onder haar mooie appartement, waar rode rozen bloeiden en een kitten in zijn slaap spinde.

1

Even stapte uit de douche en in de droogbuis. Terwijl de warme lucht om haar heen warrelde, sloot ze haar ogen en genoot ze met volle teugen. Ze had acht hele uren geslapen en was vroeg genoeg wakker geworden om te genieten van datgene wat zij beschouwde als watertherapie.

Dertig baantjes in het zwembad, een tijdje in het bubbelbad, gevolgd door twintig minuten onder een warme douche. Dat was een fantastische manier om de dag te beginnen. De dag ervoor was productief geweest, want ze had een zaak binnen twee uur afgesloten. Als een man zijn ‘beste vriend’ vermoordde en het wilde laten lijken op een straatroof, was het echt heel onverstandig om gezien te worden terwijl hij de gegraveerde polsunit van de dode vriend droeg.

Ze had in de rechtbank getuigd voor een vorige zaak en het arrogante en autoritaire gedrag van de advocaat had haar getuigenis niet eens een millimeter aan het wankelen gebracht.

En aan het einde van de dag had ze thuis gegeten met haar man en naar een film gekeken. En voordat ze die acht hele uren had geslapen had ze echt geweldige seks gehad.

Op dit moment was het leven absoluut niet shit.

Ze was nog net niet aan het neuriën toen ze de ochtendjas pakte, die aan de achterkant van de deur hing, en toen bleef ze even met gefronst voorhoofd staan om hem te bekijken. Hij was kort en zijdeachtig, met de kleur van zwarte kersen.

Ze wist heel zeker dat ze hem nog nooit had gezien.

Ze trok hem schouderophalend aan en liep de slaapkamer in.

Er waren manieren waarop een mooie ochtend nog mooier kon worden, dacht ze, en deze stond op nummer één op haar lijstje. Roarke

die koffiedronk in het zitgedeelte terwijl hij de koersberichten van die ochtend op het scherm bekeek.

Daar waren die handen die de afgelopen nacht magische dingen hadden gedaan. Eentje hield een beker koffie vast en de andere aaide afwezig hun moddervette kat. Galahad was helemaal in extase en had zijn tweekleurige ogen tot spleetjes samengeknepen. Ze kon hem geen ongelijk geven.

Die mooi gevormde mond had haar helemaal gek gemaakt, tot ze had geschreeuwd van genot, zo slap werd als een vaatdoek en helemaal bevredigd was. Ze waren bijna twee jaar getrouwd, dacht ze, en het zag er niet naar uit dat het vuur tussen hen begon te doven. Alsof het wilde bewijzen dat dat waar was, begon haar hart in haar borst tekeer te gaan toen hij zijn hoofd opzij draaide en zijn felblauwe ogen in de hare keken.

Ze vroeg zich af of hij dat ook voelde. Of het mogelijk was dat hij dat elke keer voelde. Altijd.

Hij glimlachte, en toen ze een begrijpende en blijde blik op zijn gezicht zag, schoot haar de absurde gedachte te binnen dat de goden vast hielden van vreugde om de mooie man die ze hadden gecreëerd. Haar lange, slanke man stond op en liep naar haar toe om zijn handen om haar gezicht te leggen. Een hele zachte streling van die ervaren vingers over haar huid, toen vond zijn mond de hare en maakte hij een nog mooiere ochtend geweldig.

‘Koffie?’ vroeg hij.

‘Ja. Bedankt.’ Ze was een zeer ervaren politieagent, een chef in moordzaken en in haar eigen ogen een stoer wijf. En ze had knikende knieën. ‘Ik vind dat we een paar dagen vrij moeten nemen.’ Hij programmeerde de AutoChef voor een kop koffie en, want ze wist hoe hij in elkaar zat, het ontbijt dat ze van hem moest opeten. ‘Ik bedoel misschien in juli. Voor onze trouwdag. Als je het kunt inplannen tussen de wereldheerschappij en planetaire acquisities.’

‘Wat toevallig dat je het daarover hebt.’ Hij zette haar koffie en daarna twee borden op de tafel. Kennelijk stonden die ochtend bacon en eieren op het menu. Op de bank maakte Galahad een snelle beweging en opende hij zijn ogen.

Roarke stak alleen een vinger op en hij zei streng: ‘Nee.’ De kat draaide zijn dikke lichaam om. ‘Ik dacht aan een paar weken.’

‘Wat? Wij? Weg? Weken? Ik kan niet –’

‘Jaja, in juli 2060 zou misdaad de stad overvallen en verwoesten, zodat er alleen maar smeulende as overbleef, als inspecteur Dallas niet hier was om hem te dienen en te beschermen.’ Ierland weefde mistige magie door zijn stem toen hij de logge kat optilde en hem op de vloer zette om plaats te maken op de bank voor Eve.

‘Misschien wel,’ mompelde ze. ‘Bovendien snap ik niet hoe jij wekenlang weg kunt gaan als je negentig procent van de bedrijven in het bekende universum moet leiden.’

‘Het is hoogstens vijftig procent.’ Hij pakte zijn koffie weer en wachtte tot ze bij hem kwam zitten. ‘Hoe dan ook, wat heeft het voor zin om dat allemaal en jou te hebben, liefste Eve, als ik geen tijd heb om met jou samen te zijn, weg van jouw werk en het mijne?’

‘Ik zou waarschijnlijk wel een week vrij kunnen nemen.’

‘Ik dacht aan vier weken.’

‘Vier? Vier weken? Dat is een maand.’

Zijn ogen lachten over de rand van zijn kopje naar haar. ‘Echt waar? Volgens mij heb je gelijk.’

‘Ik kan geen maand vrij nemen. Een maand is zoiets als... een maand.’

‘In tegenstelling tot wat? Een kip?’

‘Haha. Hoor eens, misschien kan ik het wel rekken tot tien dagen, maar –’

‘Drie weken.’

Ze rimpelde haar voorhoofd.

‘We hebben dit jaar twee keer de plannen voor een weekendje weg moeten annuleren. Een keer voor jouw werk en een keer voor dat van mij. Drie weken.’

‘Ik zou hoogstens twee weken vrij kunnen nemen en ook dan –’

‘Twee en een half. We delen het verschil.’ Hij gaf haar een vork.

Ze keek er met gefronste wenkbrauwen naar. ‘Je wilde de hele tijd al twee en een halve week weggaan.’

Hij pakte haar hand en kustte hem. ‘Laat je eieren niet koud worden.’

Ze had koelbloedige moordenaars bekentenissen ontfoetseld, informatie uit glibberige informanten losgekregen, maar het zou haar nooit lukken om op honderd procent uit te komen bij een onderhandeling met Roarke. ‘En waar zouden we tijdens deze veelbesproken twee en een halve week naartoe gaan?’

‘Waar wil je graag naartoe?’

Nu glimlachte ze. Wie had er nou honderd procent nodig? ‘Ik zal erover nadenken.’

Ze at haar ontbijt, kleeedde zich aan en was blij dat ze ervoor had gezorgd dat ze daar voldoende tijd voor had. Toen ze haar wapenholster omgespte, overwoog ze om nog een kop koffie te nemen voor ze naar Zuid reed, naar het Hoofdbureau.

Haar communicator piepte. Ze trok hem uit haar zak en toen ze ‘Meldkamer’ op het scherm zag staan schoot ze meteen in de politiemodus.

Hij zag het gebeuren. Hij vond het altijd weer fascinerend om te zien hoe die whiskykleurige ogen van ontspannen en zelfs lachend konden veranderen in emotioneel en leeg. Ze stond nu rechtop, haar lange, slanke lichaam was gespannen en haar laarzen, met haar lange benen erin, stonden een stukje van elkaar af op de grond. Haar gezicht, met die fascinerende trekken, was uitdrukkingloos. De zachte mond, die net nog had geglimlacht, was nu grimmig.

‘Dallas.’

Meldkamer, Dallas, Inspecteur Eve. Meld u bij de agenten in West Twenty-third Street, nummer 525. Kelder van appartementsgebouw. Vrouw, mogelijke moord.

‘Begrepen. Ik ben op weg. Neem contact op met Peabody, rechercheur Delia. Ik zie haar wel op de plaats delict.’

‘Nou, je hebt wel eerst ontbeten,’ merkte Roarke op toen ze de communicator in haar zak stopte. Hij streefde zachtjes met een vinger over het kuiltje in haar kin.

‘Ja. Die laatste kop koffie red ik niet meer. Maar die krijgt de vrouw op West Twenty-third ook niet.’

Het was ontzettend druk op straat. De lente was de tijd voor narcissen en verse toeristen, dacht Eve toen ze er op agressieve wijze tussendoor reed. Ze manoeuvreerde er tot Seventh moeizaam doorheen en toen kon ze maar liefst tien straten lang doorrijden.

Ze had haar vensters open en liet de stadslucht over haar heen en door haar korte, warrige bruine haar waaien.

Glidekramen verspreidden de geur van pitabroodjes met ei en modderige koffie en de ploeg die een groot stuk van de stoep aanviel met pneumatische hamers liet stof opwaaien. Het geluid van die hamers, de symfonie van claxons toen ze weer bij een verkeersopstopping kwam en het geluid van voeten op de straat, als voetgangers over een overstekplaats zwermden, creëerden de stadsmuziek die zij begreep.

Ze keek hoe straatverkopers, al dan niet met een vergunning, hun tafels uitklapten in de hoop de vroege forensen te pakken te krijgen of toeristen die een ontbijtje wilden hebben. De dikke sjaals en handschoenen van de winter hadden plaatsgemaakt voor petjes en t-shirts. Winkels hadden hun deuren geopend en kratten met fruit of bloemen tentoongesteld, kleurige collecties om lichaam en geest te voeden.

Een travestiet, die met gemak de twee meter aantikte, slenterde rond op schoenen met smalle, blauwe hakken. Ze schudde haar gouden waterval van haar naar achteren en voelde voorzichtig of een meloen al rijp was. Terwijl Eve wachtte tot het verkeerslicht groen werd, zag ze een piepkleine vrouw van ruim honderd jaar oud op haar kleine scooter naar haar toe snorren. De travestiet en de oude vrouw leken gezellig met elkaar te babbelen terwijl ze fruit uitzochten.

Je moest wel van New York houden, dacht Eve toen het licht groen werd. En anders moest je er wegblijven.

Ze baande zich een weg naar Chelsea en voelde zich helemaal één met haar stad.

Bij nummer 525 parkeerde ze dubbel, activeerde ze haar dienstlicht en negeerde ze het bittere gevloek en de grove gebaren waarop haar

mede-New-Yorkers haar trakteerden. Het leven en de dood in de stad, dacht ze, verliepen maar zelden gladjes.

Ze haakte haar penning vast aan haar jasje, pakte haar werkkist uit de kofferbak en liep toen naar de agent in uniform bij de hoofdingang.

‘Wat hebben we hier?’

‘Een dode vrouw van rond de dertig in de kelder. Geen ID, geen sieraden, geen tasje, helemaal niets. Nog steeds gekleed, dus het ziet er niet uit als een zedendelict.’ Hij bracht haar terwijl hij dit zei naar binnen. ‘Een bewoner en zijn zoon hebben haar gevonden toen ze naar beneden kwamen om de fiets van de zoon uit de opslagruimte te halen. De zoon had huisarrest of zoiets. Hoe dan ook, zij hebben de melding gedaan. De man denkt dat ze misschien hier woont, of hier in de buurt. Het zou kunnen dat hij haar al eens heeft gezien, maar hij is er niet zeker van. Hij heeft de zoon tamelijk snel naar buiten gebracht en heeft niet goed gekeken.’

Ze liepen een trap af. Laarzen en politieschoenen kletterden op het metaal. ‘Ik heb geen wapen gezien, maar ze heeft hier brandwonden.’ Hij tikte met zijn vingers op zijn halsslagader. ‘Het ziet eruit alsof iemand haar heeft gestund.’

‘Ik wil dat twee agenten het buurtonderzoek doen. Wie heeft wanneer wat gezien? Laat de bewoner en zijn zoon bewaken. Hun namen?’

‘Burnbaum, Terrance. De zoon heet Jay. Ze worden bewaakt in zeshonderdtwee.’ Ze knikte naar de twee agenten die bezig waren met het afzetten van de plaats delict en activeerde haar recorder. ‘Dallas, Inspecteur Eve, op de plaats delict in West Twenty-third vijfhonderdvijfentwintig. Mijn partner is op weg hierheen. Zoek uit of er een conciërge of een manager in het appartementengebouw is. Als er eentje is, wil ik met hem praten.’

Ze keek eerst om zich heen. Een betonnen vloer, metalen opslagruimtes, leidingen en spinnenwebben. Geen vensters en geen deuren. Geen beveiligingscamera’s.

‘Ik wil alle beveiligingsdisks van de ingangen en van de trappen hebben. Ga de conciërge zoeken.’

Hij heeft haar hierheen gelokt, dacht Eve toen ze haar werkkist opende voor haar spuitbus met Seal-It. Of haar gedwongen om hierheen te gaan. Misschien is ze naar beneden gegaan om iets te halen en heeft iemand haar aangevallen. Er was geen ontsnappingsmogelijkheid.

Ze bestudeerde het lichaam terwijl ze daar stond en haar handen en laarzen met Seal-It bedekte. De vrouw was slank gebouwd, maar ze zag er niet zacht uit. Haar hoofd was weggedraaid en lang blond haar lag als een gordijn over het gezicht. Het haar glansde en de kleding was van goede kwaliteit.

Ze woonde niet op straat, dacht ze. Niet met dat haar, die kleren en die mooi gemanicuurde vingers van de hand die ze kon zien.

‘Het slachtoffer ligt op haar linkerzij, met haar rug naar de trap. Geen zichtbare plekken op de betonnen vloer. Die ziet er schoon uit. Heeft Burnbaum het lichaam verplaatst?’

‘Hij zegt van niet. Hij zegt dat hij naar haar toe is gelopen en aan haar pols heeft gevoeld. Hij zei dat die koud was, dat er geen polsslag was en toen wist hij het. Hij heeft zijn zoon naar buiten gebracht.’

Eve liep om het lichaam heen en ging op haar hurken zitten. Er was iets waardoor er zachtjes een alarm in haar hoofd afging, een soort misselijkmakend voorgevoel. Ze tilde het gordijn van haren omhoog.

Even, heel even werd haar hele lichaam ijskoud. ‘Godverdomme. Godverdomme. Ze is een van ons.’

De agent die bij haar was gebleven liep naar haar toe. ‘Is ze een politie-agent?’

‘Ja. Coltraine, Amaryllis. Trek haar na, nu meteen. Zeg me wat haar adres is. Rechercheur Coltraine. Godverdomme nog aan toe.’

Morris, dacht ze. O god.

‘Ze woont hier, Inspecteur. Ze woont op nummer vierhonderdvijf in dit gebouw.’

Ze checkte de vingerafdrukken omdat dat moest gebeuren, omdat het volgens de regels moest gaan. Het misselijkmakende voorgevoel maakte plaats voor ijskoude woede. ‘Het slachtoffer is geïdentificeerd

als Coltraine, rechercheur Amaryllis, NYPSP. Woonachtig op dit adres in appartement vierhonderdvijf.'

Ze trok het dunne jasje naar achteren. 'Waar is je wapen, Coltraine? Waar is je wapen, verdomme nog aan toe? Hebben ze je daarmee gestund? Met je eigen wapen? Geen zichtbare verdedigingswonden en kleren lijken onaangeroerd te zijn. Geen tekenen van geweld op het lichaam, buiten de stunner-brandwonden op de keel. Hij heeft je je eigen wapen tegen je keel gezet, hè? Op de hoogste stand.'

Ze hoorde het gekletter op de trap en keek op toen haar partner naar beneden liep.

Peabody zag er jong en fris uit. Haar haar wipte omhoog in haar nek en viel in uitdagende plukjes om haar vierkante gezicht. Ze droeg een roze blazer en roze sneakers, een kleur waarover Eve onder alle andere omstandigheden een heleboel kattige opmerkingen zou hebben gemaakt.

'Aardig van ze om te wachten tot onze dienst bijna officieel was begonnen,' zei Peabody opgewekt. 'Wat hebben we hier?'

'Het is Coltraine, Peabody.'

'Wie?' Peabody liep naar haar toe, keek naar beneden en de rozige kleur verdween van haar wangen. 'O mijn god. O god. Het is Morris'... O nee.'

'Ze heeft haar wapen niet bij zich. Misschien is dat het moordwapen. Als het hier is, moeten we het vinden.'

'Dallas.'

Er waren tranen in Peabody's ogen. Eve begreep die tranen wel, want zij voelde ze in haar eigen keel. Maar ze schudde haar hoofd. 'Dat komt later. Later. Agent, ik wil dat u een van de mannen haar appartement laat checken om zeker te weten dat er niemand is. En ik wil weten of er iemand is of niet. Nu meteen.'

'Ja, chef.' Ze hoorde het in zijn stem. Niet de tranen, maar de onderdrukte woede. Dezelfde woede die zij voelde.

'Dallas, hoe gaan we hem dit vertellen?'

'Werk de plaats delict af. Dit is nu. Dat andere komt later.' En ze kon

er geen antwoord op geven. ‘Zoek naar haar wapen, haar wapenholster, alles wat van haar zou kunnen zijn. Werk de plaats delict af, Peabody. Ik doe het lichaam wel.’

Haar handen waren rustig toen ze haar meetinstrumenten pakte en aan het werk ging. En ze negeerde de vraag in haar hoofd. De vraag over hoe ze de hoofdljkschouwer, haar vriend, moest vertellen dat de vrouw, door wie hij sterren in zijn ogen kreeg, dood was.

‘Tijdstip van overlijden is 23.40 uur.’

Toen ze alles had gedaan wat ze kon doen ging Eve rechtop staan. ‘Heb je iets gevonden?’ vroeg ze Peabody.

‘Nee. Er zijn zo veel opslagruimtes. Als de moordenaar het wapen wilde achterlaten en verstoppert zijn er een heleboel plekken voor.’

‘Dat laten we door het forensisch team doen.’ Eve wreef over de plek tussen haar ogen. ‘We moeten praten met de man die de melding heeft gedaan, en met zijn zoon, en we moeten haar appartement bekijken. We kunnen haar pas naar het mortuarium sturen als Morris het weet. Hij mag er niet op die manier achter komen.’

‘Nee. O god, nee.’

‘Laat me even nadenken.’ Eve staaarde strak naar de muur. ‘Zoek uit welke dienst hij heeft. We geven haar pas aan de mensen van het mortuarium als...’

‘De agenten weten dat er een politieagent is vermoord, Dallas. Het zal als een lopend vuurtje rondgaan. Politieagent. Vrouw. Dit adres, of gewoon dit gebied. Als Morris er lucht van krijgt –’

‘Shit. Je hebt gelijk. Je hebt helemaal gelijk. Neem jij het hier maar over. De agenten in uniform bewaken Terrance Burnbaum en zijn zoon in zeshonderdtwee. Je moet eerst met hen praten. Zorg ervoor dat ze haar niet weghalen van de plaats delict, Peabody.’

‘Ik zal ervoor zorgen.’ Peabody bekeek de tekst op haar PPC. ‘Eén ding is wel goed: Morris werkt van twaalf uur ’s middags tot acht uur. Hij zal niet zo vroeg in het mortuarium zijn.’

‘Ik ga wel naar zijn woning. Ik doe het wel.’

‘Jezus, Dallas.’ Haar stem trilde. ‘Jezus.’

‘Als je in appartement zeshonderdtwee klaar bent voor ik weer terug ben, begin dan maar aan haar appartement. Haal er de stofkam door, Peabody.’ Denk aan de stappen, dacht Eve. Je moet alle stappen afwerken. Denk later maar aan de ellende. ‘Neem contact op met EDE, maar geef me wel een voorsprong. Al haar communicaties en al haar data. De agenten zijn op zoek naar de conciërge, dus neem alle beveiligingsdisks in beslag. Niet –’

‘Dallas,’ zei Peabody zacht. ‘Ik weet wat ik moet doen. Jij hebt me geleerd wat ik moet doen. Ik zorg wel voor haar. Je kunt me vertrouwen.’

‘Dat weet ik wel.’ Eve moest moeite doen om de lucht, die in haar keel wilde blijven steken, te laten ontsnappen. ‘Ik weet niet wat ik hem ga zeggen. Hoe ik het ga zeggen.’

‘Er is geen gemakkelijke manier om het te zeggen.’

Die kon er ook niet zijn, dacht Eve. Die hoorde er ook niet te zijn. ‘Ik laat je wel iets weten als ik... als het achter de rug is.’

‘Dallas.’ Peabody pakte Eves hand vast. ‘Zeg hem maar... als je denkt dat het gepast is, zeg hem dan maar dat ik het erg voor hem vind. Dat ik het heel erg vind.’

Eve knikte alleen maar en liep naar boven. Hier had de moordenaar gelopen, dacht ze. Er was maar één uitgang. Dezelfde trap op en door deze deur. Ze deed haar werkkist weer open en wist niet zeker of ze aan het treuzelen was of gewoon haar werk deed. Maar ze pakte de microbril, bekeek het slot en de deurstijl en vond geen sporen van inbraak.

Misschien had hij Coltraines keycard gebruikt, dacht Eve. Tenzij hij al eerder binnen was en haar had aangevallen toen ze naar beneden kwam.

Verdomme nog aan toe, ze kon het niet zién. Ze kon haar hoofd niet leegmaken om het te zien. Ze ging naar de volgende verdieping en herhaalde het proces op de achterdeur van het appartementencomplex met dezelfde resultaten.

Een bewoner, iemand die door een bewoner, misschien wel het slachtoffer, was binnengelaten, iemand die een loper had, of iemand die ontzettend goed sloten kon openpeuteren.

Ze bekeek de beveiligingscamera boven de achterdeur. Ze deed de deur dicht en sloot hem af toen een van de agenten in uniform naar beneden rende, naar haar toe.

‘Er is niemand in het appartement, Inspecteur. Het bed is opgemaakt en er staat geen afwas. Het is keurig opgeruimd. Het licht was gedimd. Ze, eh, had een droidhuisdier. Een katje. Hij stond in de slaapmodus.’

‘Hebt u haar wapen en haar penning gezien?’

Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Nee, chef. We hebben een wapenkoffer in haar slaapkamerkast gevonden. Er was plaats voor haar stunner en een reservewapen, met holsters voor allebei. Ze waren geen van beide daar. De wapenkoffer was niet afgesloten. Ik heb haar penning niet gezien, Inspecteur. We hebben niet gezocht, maar –’

‘Wat doet u met uw penning als uw dienst ’s avonds voorbij is, Agent... Jonas?’

‘Ik leg hem op mijn ladekast.’

‘Ja. We sluiten het wapen veilig weg en leggen de penning op de ladekast. Misschien boven op de wapenkoffer, maar wel op een plek waar je gemakkelijk bij kunt. Rechercheur Peabody heeft hier nu de leiding. Ik wil niet dat haar naam bekend wordt, begrijpt u dat? Ik wil dat die niet uitlekt. U houdt het binnenskamers tot ik er toestemming voor geef. Begrepen?’

‘Ja, chef.’

‘Daar beneden ligt er eentje van ons. Ze verdient respect.’

‘Ja, chef.’

Ze liep met grote stappen naar buiten en bleef toen op de stoep staan om rustig adem te halen. Om gewoon rustig adem te halen. Ze keek naar boven en zag wolken door de lucht kruipen. Grijs over blauw. Zo hoorde het ook, dacht ze. Zo hoorde het ook.

Ze liep naar haar voertuig en tikte de code in. Een bestuurder die achter haar vastzat, stak zijn hoofd uit het venster van zijn wagen en schudde zijn vuist naar haar.

‘Klotepolitieagenten!’ riep hij. ‘Denken jullie soms dat de straten van jullie zijn of zo?’

Ze stelde zich voor dat ze naar het venster liep en hem met haar vuist in zijn gezicht sloeg. Omdat een van de politieagenten op wie hij vloekte dood op een betonnen vloer lag in een kelder zonder vensters.

Misschien was iets ervan wel zichtbaar op haar gezicht, in de koude, felle manier waarop ze hem aanstaarde. Hij trok zijn hoofd weer naar binnen, maakte het venster dicht en deed de portieren op slot.

Eve bleef nog even staren en zag hoe hij achter het stuur in elkaar dook.

Toen stapte ze in haar wagen, ze zette haar dienstlicht uit en reed weg.

Ze moest Morris' adres opzoeken en gebruikte de dashboard-computer. Raar, dacht ze. Ze was nog nooit bij hem thuis geweest. Ze beschouwde hem als een vriend, een goede vriend. Niet gewoon een collega of een kennis. Maar buiten hun werk hadden ze op sociaal gebied zelden contact met elkaar. Waarom eigenlijk?

Misschien omdat ze sociale contacten uit de weg ging, net zoals het trekken van een tand? Zou kunnen.

Ze wist dat hij van muziek hield, vooral van jazz en blues. Hij speelde saxofoon, kleepte zich als een hippe rockster en zijn hoofd zat vol met interessante en vaak onbegrijpelijke weetjes.

Hij had humor en diepgang. En veel respect voor de doden. Veel compassie met degenen die door de dood waren achtergebleven.

Nu was het een vrouw van wie hij... Eve vroeg zich af of hij van haar had gehouden. Misschien wel. Misschien. Hij had in ieder geval veel gegeven om de vrouw, de politieagent, die dood was. En nu was hij degene die was achtergebleven.

De wolken brachten een lichte lenteregen, het soort regen dat niet op de voorruit plonsde, maar druppelde. Als de regen aan zou houden of erger werd, zouden verkopers kraampjes of paraplu's tevoorschijn halen. De magie van de New Yorkse handel. Het rijdende verkeer zou vertragen en het voetgangersverkeer zou versnellen. En de straten zouden een tijdje glanzen als zwarte spiegels. Drugsdealers zouden hun mutsen over hun hoofden trekken en doorgaan met hun activiteiten of

in portieken schuilen tot de storm was weggetrokken. En als het langer dan een uur bleef regenen? Dan zou je nog eerder een diamant op de stoep vinden dan een lege taxi.

God zegene New York, dacht ze, tot het je levend opat.

Morris woonde in Soho. Dat had ze kunnen weten. Er was iets onconventioneels, exotisch, artistieks aan de man die ervoor had gekozen om de dokter van de doden te zijn.

Ze herinnerde zich dat hij een tattoo had van Magere Hein, die ze per ongeluk had gezien toen ze midden in de nacht naar hem had ge'linkt en hij niet de moeite had gedaan om de video te blokkeren. Ofschoon hij toen in bed lag en het laken hem nauwelijks bedekte.

Hij was echt sexy. Geen wonder dat Coltraine...

O god. O god.

Ze kon er niets aan doen dat ze even treuzelde door naar een parkeerplek aan de straat te zoeken. Kunstenaars zetten tenten over hun waren of pakten ze uit de kraampjes om ermee uit de regen te rennen. De mensen die te cool waren om genoeg te nemen met de modieuze winkels woonden hier, tussen de lofts en de gevarieerde restaurants, de hippe bars en de nachtclubs.

Ze vond een plekje, op drie straten afstand van de woning van Morris. Ze liep door de regen terwijl anderen om haar heen stoven, op zoek naar een schuilplek tegen de regen.

Ze liep de trap omhoog naar de hoofdingang en wilde op zijn bel drukken. Maar ze kon het niet. Dan zou hij haar op zijn scherm zien en te veel tijd hebben om na te denken, of hij zou ernaar vragen en dan kon zij geen antwoord geven. In plaats daarvan maakte ze inbreuk op zijn privacy en gebruikte ze haar looper om toegang te krijgen tot de piepkleine hal die hij met de andere loftbewoners deelde.

Ze liep de trappen op, waarmee ze nog een beetje tijd won, en liep met een omweg naar zijn deur. Wat moest ze zeggen?

Ze kon hier niet de standaarddingen zeggen. Ze kon het niet op de automatische piloot zeggen: het spijt me dat ik je moet mededelen... Gecondoleerd met je verlies. Niet hier, niet bij Morris. Ze deed een

schietgebedje dat haar iets zou invallen, dat het op de een of andere manier de juiste woorden zouden zijn, en ze drukte op de bel.

In de tijd die voorbijging, werd haar huid ijskoud. Haar hart ging tekeer. Ze hoorde de sloten opengaan en zag het licht van zijn beveiliging van rood naar groen veranderen.

Hij opende de deur en glimlachte naar haar.

Zijn haar was los. Ze had het nog nooit los gezien, als het over zijn rug hing en niet gevlochten was. Hij droeg een zwarte broek en een zwart T-shirt. Zijn exotische amandelvormige ogen keken een beetje slaperig. Ze hoorde de slaap in zijn stem toen hij haar begroette.

‘Dallas. Onverwacht bezoek op een regenachtige ochtend.’

Ze zag nieuwsgierigheid. Geen paniek of bezorgdheid. Ze wist dat haar gezicht hem niets liet zien. Nog niet. Nog een seconde of twee, dacht ze. Gewoon nog een paar seconden voor ze zijn hart brak.

‘Mag ik binnenkomen?’

2

De kunstzinnigheid spatte van de muren af in een eclectisch mengsel, van felle, vrolijke kleuren en merkwaardige vormen tot elegante potloodtekeningen van naakte en bijna naakte vrouwen.

Het was een open ruimte met een keuken, in zwart en zilver, die overliep in een knalrode eetkamer en afboog naar de woonkamer. Een open zilveren trap leidde naar de eerste verdieping, die ook open was en was afgezet met een glanzende balustrade.

Het voelde alsof alles in beweging was, misschien door de energie van alle kleuren, dacht ze, of door alle spullen die hij had tentoongesteld, alles wat hij had verzameld en wat hij interessant vond.

Schalen, flessen, stenen en foto's vochten om een plekje met boeken – geen wonder dat Morris en Roarke het zo goed met elkaar konden vinden – en muziekinstrumenten, beeldjes van draken, een kleine koperen gong en iets wat volgens haar een echte mensenschedel was.

Morris keek naar haar gezicht en hij gebaarde naar de lange bank zonder leuning. 'Waarom ga je niet even zitten? Ik kan je redelijk goede koffie aanbieden. Niet zulke geweldige koffie als die waar jij aan gewend bent.'

'Nee, ik hoef niets.' Maar ze dacht: ja, laten we gaan zitten en een kop koffie drinken. Laten we dit gewoon niet doen.

Hij pakte haar hand vast. 'Wie is er dood? Het is iemand van ons.' Hij verstevigde zijn grip op haar hand. 'Peabody –'

'Nee. Met Peabody... nee.' Zo maak ik het alleen maar erger, dacht ze. 'Morris, het is rechercheur Coltraine.'

Ze kon aan zijn gezicht zien dat hij het niet begreep, dat hij zijn vraag niet kon rijmen met haar antwoord. Ze deed het enige wat ze kon doen. Ze stak het mes in zijn hart.

‘Ze is gisteravond vermoord. Ze is dood, Morris. Ze is er niet meer. Ik vind het heel erg voor je.’

Hij liet haar hand los en deed een stap achteruit, weg van haar. Alsof hij het door het verbreken van het contact kon tegenhouden. Dat hij gewoon alles kon tegenhouden. ‘Ammy? Heb je het over Amaryllis?’

‘Ja.’

‘Maar –’ Hij weerhield zichzelf ervan om het te ontkennen. Ze wist welke de eerste vragen in zijn hoofd waren. Wist ze het zeker? Kon het een vergissing zijn? Het moest wel een vergissing zijn. Maar hij kende haar en hij stelde geen overbodige vragen. ‘Hoe?’

‘We gaan even zitten.’

‘Vertel me hoe.’

‘Ze is vermoord. Het lijkt erop dat ze met haar eigen wapen is vermoord. Haar wapens zijn allebei verdwenen. We zijn ernaar op zoek. Morris –’

‘Nee. Nu nog niet.’ Zijn gezicht was nietszeggend en glad geworden, een masker dat gebeiteld was uit een van zijn eigen gepolijste stenen. ‘Vertel me maar gewoon wat je weet.’

‘Ik weet nog niet veel. Ze is vanmorgen gevonden, in de kelder van haar appartementencomplex, door een buurman en zijn zoon. Het tijdstip van haar overlijden was gisteravond rond 23.40 uur. Er zijn geen sporen gevonden van een worsteling op de plaats delict of in haar appartement. Geen zichtbare wonden op haar lichaam, alleen de brandwonden van de stunner op haar keel. Ze had geen ID bij zich, geen sieraden, geen tas, geen penning en geen wapen. Ze was volledig gekleed.’

Ze zag iets over zijn gezicht bewegen, een rimpeling in de steen, en ze begreep wat het was. Een verkrachting maakt een moord altijd erger. ‘Ik heb nog niet naar de beveiligingsdisks gekeken, omdat ik het je moest vertellen. Peabody is op de plaats delict.’

‘Ik moet me omkleden. Ik moet me omkleden en naar het werk gaan. Naar het werk gaan en voor haar zorgen.’

‘Nee, dat doe je niet. Vertel me maar wie je het meest vertrouwt, wie